

2. Час образитись і час пробачати

Колись я, напевно, пробачу Ма. Прийму її любов такою, якою вона є, якою уміє її виявляти. Але сьогодні, зціпивши зуби, я знову відчуваю себе самотньою, без підтримки й віри найріднішої людини.

За проєкт з хімії Марина отримала десятку, а мені вчителька вліпила вісімку. Я, звісно, тішусь за подругу, але ж проєкт ми робили разом, помилки однакові, то чому така несправедливість?!

— Привіт! Що сьогодні було в школі? Чого засмучена? — питає Ма, не вимикаючи новин.

— Отримала вісім з хімії, — роблю паузу, чекаю, щоб Ма нарешті глянула на мене. — А Марині поставили десятку за цю саму роботу.

— У-у-у-у. Ну, так буває, — байдуже відповідає мама.

— Буває, але не повинно бути! Це несправедливо! — вибухаю я, не дочекавшись ані погляду в мій бік, ані підтримки.

— Ну чого ти? Хіба ти заради оцінок вчишся? — Нарешті Ма вимикає новини й намагається обійняти мене за плечі. — Може, вчителька помилилась. Або Марина помітила якусь помилку і вчасно виправила.

— Може, мам, може.

Розвертаюсь і йду геть.

Хочеться кричати, натомість мовчки ковтаю сльози, зачинившись у своїй кімнаті.

«Чому вона завжди виправдовує вчителів, Марину, будь-кого, але не мене? Чому не підтримує мого обурення й не прагне відновити справедливість? Вона ніколи не вірить у мене, ніколи! Невже так важко повірити, що я теж можу зробити гарний проєкт і варта тієї десятки? Дивно, як це Ма ще не додала, ніби дружба важливіша за оцінки. Хоча до чого тут дружба? Ніби Марині гірше буде від того, якщо я теж отримую високий бал.

Інші батьки телефонують учителям, цікавляться оцінками й домовляються про перекладання робіт для своїх. І нехай це не зовсім чесно, але принаймні їм не байдуже. Моя ж Ма навіть не знає, як звати вчителів і що ми зараз проходимо. То що це, як не байдужість?»

Ма стукає до кімнати, заходить і сідає поруч на ліжко.

— Пробач, сонце. Я щось не те сказала? Чого ти засмутилась? Зате це твої оцінки, не натягнуті, справедливі.

Я мовчу. Не можу пробачити — і пояснювати, чому я засмутилась, теж не знаходжу сил. І вибачення її мені не ок, хіба так вибачаються?! Ма й далі не розуміє мене, мого обурення, не вірить у мої здібності та знецінює почуття. Образа тягучою смолою накриває, не дає дихати, я завмираю і чекаю, коли Ма піде.

— Ну, не всім же бути на першому місці, хтось має бути і на другому.

Ще один варіант «підтримки» від Ма, від якого почуваюся недостатньо хорошою, не вартою кращого.

Нехай би вже йшла далі дивитися свої новини. Я демонстративно відвертаюсь. Зрештою Ма встає і йде геть.

«Хіба їй так важко повірити в мене, підтримати? Важко щиро попросити вибачення за те, що майже не цікавиться моїм життям і сприймає мої досягнення як належне? А мені ж небагато треба — лиш почути, що вона завжди на моєму боці і мені все вдасться! Щоб із повагою й розумінням приймала мене, а коли я не готова з нею говорити й пробачати, не наполягала. Це так важко?! Агов, мам, може, пора вже навчитися вірити у свою дитину? Може, тоді нарешті і прийде час без образ та пробачень».